

Sygn. akt V U 168/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r. w Kaliszu

odwołania C. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 15 stycznia 2014 r. Nr (...)

w sprawie C. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 15 stycznia 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu C. T. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił C. T. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych, albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Zakładach (...) w K. w latach 1975-98.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył C. T. wnosząc o zmianę decyzji przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący C. T., urodzony dnia (...), w okresie 01.12.1975 r. – 31.07.2003 r. był pracownikiem Zakładów (...) w K.. W podaniu o zatrudnienie wnioskodawca wskazał stanowisko kierowcy samochodu wskazując na posiadane prawo jazdy kategorii A,B,C. Zgodnie z takim wnioskiem odwołujący został zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu typu wywrotka. Odwołujący kierował najpierw samochodem ciężarowym m-ki S. a następnie m-ki K. (dowód: podanie o przyjęcie do pracy, umowa o pracę, dekrety płacowe w aktach osobowych).

W sierpniu 1986 r. odwołującemu powierzono stanowisko maszynisty ładowarki. Aż do rozwiązania stosunku pracy pracodawca nie zmieniał odwołującego powyższego stanowiska (dowód: dekrety płacowe w aktach osobowych).

Urządzenie ładujące materiały sypkie zamontowane było na podwoziu samochodu ciężarowego. Ciężar całkowity ładowności wynosił około 10 ton. Sterowanie urządzeniem ładującym odbywało się z tego samego miejsca co kierowanie pojazdem. Poza elementami kierowniczymi w kabinie były zamontowane dźwignie służące do sterowania pracą elementów ładujących. Odwołujący zarówno na stanowisku kierowcy jak i na stanowisku operatora ładowności pracował po 8 godzin każdego dnia roboczego (dowód: zeznania świadków: J. W., S. G., zeznania odwołującego, świadectwo pracy w warunkach szczególnych).

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 29 lat i 13 dni. ZUS uznał odwołującemu okres pracy w warunkach szczególnych w rozmiarze 10 lat 8 miesięcy i 7 dni przypadający w latach w latach 1975 – 86. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(bezsporne)

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadków: J. W., S. G.. Sąd dał również wiarę zeznaniom odwołującego oraz przedłożonemu w ZUS-ie świadectwu pracy, zaświadczeniu o pracy w warunkach szczególnych oraz ujawnionym w postępowaniu sądowym podaniu o przyjęcie do pracy i umowie o pracę

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. nr 162 poz.1118 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy o charakterze osobowym jak i w postaci dokumentacji pracowniczej (podanie o zatrudnienie, umowa o pracę), wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał od sierpnia 1986 r. do grudnia 1998 r. prace operatora ładowarki na podwoziu samochodu ciężarowego. Ciężar całkowity pojazdu wynosił około 10 ton. Prace takie spełniały warunki wymienione w wykazie A dział VIII pkt.2 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Łączny okres wykonywania takiej pracy wynosi ponad 13 lat. Spełniona została zatem przesłanka co najmniej 15-letniej pracy w warunkach szczególnych gdyż doliczenie tego okresu do okresu pracy w warunkach szczególnych uznanego przez ZUS sprawi o ponad 15-letnim okresie takiej pracy. Cały badany okres pracy w warunkach szczególnych przypada przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 29 letnim okresem ubezpieczenia i w chwili wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony 60-ty rok życia. Nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.